

Sobe

Siyah Orkide

Yaprak Öz

6 Mayıs 1995

Yeni evimde ilk gecem. Bavullarımı henüz açmadım. İlk yaptığım şey, günlüğümü çantamdan çıkarıp yazmaya başlamak oldu. Dışarıda gök deliniyor. Gök gürültüsü tüylerimi ürpertirken yazıyorum bu satırları. Yağmur sesi ruhuma iyi geliyor ama gök gürültüsü beni tedirgin ediyor. Yeni hayatıma başladığımda tüm tedirginliklerimden kurtulmayı tasarlamıştım oysa.

Elektrik kesildi. Salondaki sehpanın üzerinde duran büyük mumu yaktım; sehpanın yanına çöktüm, öyle yazıyorum. Evin pek çok yerine mumlar yerleştirilmiş. Buradaki yegâne süsler de mumluklar. Bir de salondaki pencerenin önünde duran ahşap kutu var, o kadar. Benim getirdiğim tek kişisel süs eşyası ise, beyaz çerçeve içindeki fotoğrafım. Onu büyük yatak odasındaki hasır sehpanın üzerine, gece lambasının yanına koydum. Sabahları uyanduğumda ilk gördüğüm şey, sonsuza dek mutlulukla donmuşum gibi görüldüğüm o yaz tatili anısı olacak. Yeniden o fotoğraftaki kıza dönüşmek istiyorum.

Eve alışmam zaman alacak gibi görünüyor. Möbleli ev tutmak böyle hissettiriyor demek ki insana. Hiçbir şey bana ait değil ve gereklilik sınırları içinde rahatlık hissi sinmiş her yana. Olanca sadeliğine rağmen evin gizli şıklığını da hesaba katacak olursak, bir otelde gibiyim. Bir yıllığına konuk olacağım bu otelde. Ve iyileşeceğim. İyileşmeliyim.

İki bavulla girdim kapıdan içeri. Apartman girişindeki gelinlik mağazasının ufak tefek işlerini yapan adam, bavulları çatı katına çıkarmama yardım etti. Kışın apartmanın kazancılığını da yapıyormuş. İlk iki kat tamamen gelinlik mağazasının. Üçüncü katta apartmanın sahibi olan İspan-

yol kadın oturuyor. Dördüncü kat boş. Çatı katını bana gezdirirken emlakçı anlattı bunları. Geceleri ev sahibi ve benim dışımda kimse olmayacak koca binada. Bu beni hem biraz ürkütüyor hem de içimi rahatlatıyor. İspanyol kadın yaşlıymış ve evinden pek çıkmıyormuş. Bu yüzden, gündüzleri dışarı adım attığımda gelinlikçide çalışanlarla karşılaşma olasılığı dışında kimseyle konuşmak, görüşmek zorunda kalmayacağım. İstedğim tek şey de bu.

Bavullarımdan birinde kitaplarım, radyom ve ev için gereken birkaç parça eşya, diğerinde giyeceklerim var. Günlüğümün ilk sayfalarına yazmayı bitirince bavulları boşaltacağım. Hem belki o zaman elektrik de gelmiş olur.

Müthiş bir şimşek ışığıyla oda bir anlığına aydınlandı. Gök gürültüsünün sesi patladığında yerimden sıçradım. Biraz sinirim bozuldu ama hayır, ne olursa olsun mücadeleyi elden bırakmayacağım ve yıpranmış sinirlerimin beni kısıvrak yakalamasına izin vermeyeceğim. Yeni evimde, yeni hayatımda taptaze biri olacağım.

Bugün tam bir yıl oldu. 6 Mayıs 1994 tarihinde bırakıp gitmişti beni öylece. O yüzden taşınmak için bugünü seçtim. Yeni başlangıç tarihim tam bir yıl sonra olsun istedim. Arınmalıyım. Bunu yapabilirim; güçlüyüm ben küçüklüğümünden beri, biliyorum. Neleri atlattım, bunu da atlatacağım. Geçmiş hatırlatan her şeyden uzaklaşıp yeni bir hayata başlarsam, toparlanmam daha kolay olacak diye düşünmüştüm. Şimdi bu düşünceyi gerçeğe dönüştürmem gereken günlerin ilkini yaşıyorum. Gök gürültüsü ve neredeyse boş apartman beni ürkütse bile zayıf düşmeyeceğim. Çatı katının eğimli camından çevredeki evlerin, Kadıköy apartmanlarının mum ışıklı pencerelerini ve karanlıkta bembeyaz parıldayarak uçuşan martıları görebiliyorum. Martı sesi bana hep iyi gelir. Şu anda yağmur bağırışlarını bastırsa da, bundan sonra onların sesini çok duyacağımdan eminim.

Şimdi radyoma pil yerleştireceğim ve mum ışığı eşliğinin-

de sevdiğim klasik müzik kanalını dinleyerek bavulumdan en gerekli eşyaları çıkartacağım. Sonra küveti doldurup uyumadan önce sıcak suda bir güzel rahatlayacağım. Küvet küçük, uzun bacaklarım içine sığmayacak ama dizlerimi bükerek uzanabilirim.

Hayır, onu düşünmeyeceğim.

Sadece güzel anıları düşüneceğim. Annemi, anneanne-mi, dedemi, çocukluğumu... Denizi, güneşi, martıları... Mutluluk fotoğrafımın çekildiği o yaz tatilini...

6 Mayıs 2017

Yirmi iki yıl sonra yine yağmurlu bir İstanbul akşamı. En son 1995 yılında günlük tutmuştum. Yirmi beş yaşında, kalbi kırık bir genç kadındım. “Yeni hayat” asıl o evden çıkınca başladı. Bu yılın ilk günlerinde Hakan’ın ölüm haberini aldığımdan beri o zamanlara geri döndüm, neredeyse her gün yirmi iki yıl önce yaşadıklarımı düşünmeye başladım. Tıpkı o evde Hakan’ın anılarıyla yüzleştiğim gibi, şimdi de Işıl Apartmanı’nda olanlarla yüzleşmeliyim. Aklımdan çıkmıyor çünkü dört aydır. O günlüğü atmaya kıyamamıştım. Ne olursa olsun, orada olanlar hayatımın bir parçasıydı. Pek çok kez atmaya yeltendim ama yapamadım. Yazlıktaki yatak odamı süsleyen çeyiz sandığının en dibinde duruyordu yıllardır. Geçen haftaki kısa tatilimizde cesaretimi toplayıp sandığın içindeki her şeyi çıkarıp en dibine ulaştım ama defterin kapağını açamadım. İstanbul’a döndüğümüzden beri okumaya gücüm yoktu. Bugünkü yağmur beni yüreklendirdi, yeniden o ilk geceye döndüm; 6 Mayıs 1995’e. Ve okumaya başladım. Oğlumu arayıp dershaneden dönerken bana kalın bir defter almasını söyledim. Ve bu akşam, kaçtığım anılarla yüzleşmeye başlıyorum. Yirmi iki yıl önceki günlüğümü okuyarak ve yeni defterime yazarak... Neden yazdığımı bilmiyorum ama her şeyi tek tek, en ince ayrıntısına dek yazma ihtiyacı beni kasıp kavuruyor. Belki kocama okuturum ve yaşadıklarımı daha iyi anlar. Belki oğluma veririm ve kadınlara kötü davranmanın nelere yol açabileceğini satırlarımda daha açık görür. Bilmiyorum... Bilemiyorum. Belki de yazıp denize atmalıyım. Tek bildiğim, yazmak, anlatmak zorunda olduğum. Artık kendimi geçmişin ağırlıklarından azat etmeliyim.

7 Mayıs 1995

İnanılmaz bir şey oldu: Dün gece uyudum! Elektrik gelmedi, su ısıtıcısı elektrikli olduğu için banyo yapamadım. Günlüğüme yazdıktan sonra, mumları söndürüp salondaki divana uzanarak yağmur sesini dinlemeye başladım. Geçmiş hatırlatacak herhangi bir şeyi düşünmemeye gayret ediyordum ama aklıma anılar düşüyordu. Geçen yıl, 6 Mayıs gecesi neler hissettiğim aklıma geliyordu sürekli. Bunları düşünmemek için o kadar mücadele ettim ki, sonunda yorgun düşmüş olmalıyım. Neredeyse bir yıl sonra, ilk kez tam manasıyla uyudum. Bir ara uyandım. Yağmur dinmiş, elektrik gelmişti.

Çok üşüdüğüm için yatak odasına gittim, yatağın yanındaki gece lambasını açıp serin yatak örtülerinin arasına süzuldüm. Deliksiz uyumuşum. Hatta rüya bile gördüm ama ne gördüğümü hatırlayamıyorum. Uzun zamandır ilk kez böyle uyuyabildiğim için müthiş bir mutlulukla güne başladım. Dün yanımda getirdiğim bir torba kahvaltılıktan seçtiklerimle güzel bir sofraya hazırladım, radyoda klasik müzik kanalını açtım. İlk yarım saat gayet iyiydim. Sonra düşüş başladı. Aniden çöktüm. Bu yüzden günlüğüme yazmaya karar verdim. Ama şu anda yazacak gücüm de tükenmiş. Hayır, yeni hayatımda depresyona yenik düşmeyeceğim. Kendimi yemek hazırlamaya, banyo yapmaya, günlüğüme yazmaya ve bana keyif veren gündelik şeyleri gerçekleştirmeye zorlayacağım. Böyle böyle iyileşeceğim.

Bugün Hülya misafirliğe gelecek. Adresimi çok beğenmiş: Söğütluçeşme Caddesi, Işıl Apartmanı, No: 82, Daire: 5, Kadıköy.

Bence de çok tatlı bir adres bu. "Söğüt", "çeşme" ve

“ışıl” sözcüklerini duymak insana iyi geliyor. En çok da apartmanın adını sevdim. “Işıl” sözcüğü içimi aydınlatıyor. Apartmanın adı, evdeki ilk gecemde uyuyabilmem... hepsi iyiye işaret. Şu anda kötüyüm ama... düşünüyorum. Depresyon dalgası geliyor. Ah, yeniden uyuyabilsem şöyle bir-iki saat daha... Bir yılın uykusuzluğunu bir gecede kapatamam ya. Hayır, düşmeyeceğim. Kendime güzel bir Türk kahvesi yapıp balkonda oturacağım, martıları izleyeceğim. Yağmurun etkileri silinmeye başladı. Güneş açıyor. İyi olacağım.